

драта на тѣзи полета блика непрекъснато нефть, едно отъ най-важнитѣ и най-скѣпи сега подземни богатства. Дълго време той е лежалъ дълбоко въ земята неизползуванъ. Човѣшки кракъ не е стѣпвалъ всрѣдъ тѣзи пущинаци, покрити съ пѣсѣци и корава трева. Навредъ се е разстилала сива, мазна земя, по която тукъ-таме блестяла по нѣкоя локва жълто-зелена течностъ. Често огньовете лумвали надъ нея и изплашвали хора и животни. Едничкитѣ посетители на тѣзи полета били огнепоклонцитѣ — особена азиатска секта, която нѣколко пѣти презъ годината идвала тукъ на поклонение, следъ което се отдавала на буйни пиршества.

Днесъ тѣзи полета сж гѣсто населени. Стотици дѣсчени и желѣзни кладенци, като приказни герои, сж настрѣхнали по хоризонта ви. Денонощно тѣ изхвърлятъ отъ земята „черното течно злато“, което тихи работници съ най-голѣмо старание прибиратъ въ грамадни басейни-цистерни, а оттамъ по петролопроводите и влакове се разпраща изъ обширната руска земя и по другитѣ страни. Това е кръвта на руската държава, която храни нейната индустрия и земедѣлие. Какво би станало, ако тѣзи кладенци пресъхнатъ? Изведнѣжъ хиляди фабрики ще спратъ, тракторитѣ и вършачкитѣ ще замратъ, влаковетѣ ще престанатъ да се движатъ.

Ето какъ единъ пѣтешественикъ ни описва тази страна:

„Влакътъ лети изъ Предкавказието съ европейска бързина. Нижатъ се предъ насъ пожълтѣли ниви, суходолия и низки храсти. Отъ време на време се мѣркатъ малки селца съ бѣли спретнати къщурки. По гаритѣ се качватъ и слизатъ едритѣ и синеоки синове на тази страна. Тѣ шумно разговарятъ помежду си. Далечъ на югъ хоризонтътъ ни се огражда отъ синкаво-прозрачна назъбена мъгла, която лесно може да се смѣси съ облаци, само че тѣзи облаци стоятъ на едно мѣсто. Надъ тази ивица гордо се надига великанътъ на Кавказъ —